

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμικό μωδιόρισμα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο πλοσίος 'Αθηναίος μεγάλε-
 μπος Μπριλλάντης βρίσκει οικονομικώς στο χείλος του κρημού. 'Εχει
 προχρῆσει, χροστάει μεγάλα ποσά, τὸν περιμένει ἡ δυστυχία, ἡ φυλακή, ἡ
 ἄτιμία!... 'Ενα μόνον μέσον σωτηρίας ὑπάρχει: Ἡ πάτριυτῆ ἡ κόρη του
 Φλώρα — ἕνα ἐξωτικὸν λουλοῦδι ὠμορφίης — τὸν βαθύπλουτο βιομήχανο Κωστή
 'Αρτέμη, ἕναν ἐξητάτῃ χήρο, ποῦχει πεθάνει ἡ γυναίκα του μετὴ τῆς σκληρότη-
 τας καὶ τὴν ἀπανθρωπία του κι' ἔχει παιδι εἰκοσι ἑτῶν. 'Ο 'Αρτέμης, ποῦ λαχα-
 ράει τὴ Φλώρα, κάνει τὴν πρόταση αὐτῇ στὸν Μπριλλάντη. Κι' ὁ δύστυχος πα-
 τέρας, μετὰ νυχτιῆς ἀγωνίας, καλεῖ ἰδιαιτέρως τὴν κόρη του καὶ τῆς τ' ἀποκα-
 λυπτει ὅλα, μετ' βουρκαωμένα μάτια. 'Η Φλώρα ξαφνιάζεται, κλαίει, σπαράζεται,
 μὰ δέχεται στὸ τέλος νὰ θυσιάσῃ χάριν τοῦ πατέρα της, χάριν τῆς οἰκογενείας
 της. Καὶ τὴν μεθεπομένη συναντᾷ ἕναν νέο, τὸν Μίμη, μετ' ὅποιον εἶχε ἀρχί-
 σαι νὰ πλέη τὸν τελευταίον καιρὸ ἕνα ἰδανικὸ εἰδύλλιο, καὶ ἀποφασίζει νὰ τοῦ
 ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της καὶ νὰ τὸν χαίρηται γιὰ τελευταία φορὰ... Τὸ «Μπου-
 κέτο» δημοσιεύει τὸ ἴδιον τὸ 'Ημερολόγιον τῆς Φλώρας.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸν συνάντησα τυχαίως στὴ λεωφόρο 'Ηρώδων τοῦ 'Αττικοῦ.
 Χάριξε πολὺ πὸς με εἶδε. Καὶ μπήκαμε μαζί νὰ κάμουμε ἕνα γύρο
 στὸν 'Εθνικὸ Κήπο. Μπήκαμε στὸν κήπο, "Ὅλα γύρω γελοῦσαν κι'
 ἐνοχίαζαν. Κι' αἴσως ἡ καρδιά μου ἦταν μαύρη, σὰν τὴν κόλαση.
 Εἶχα τὴν προαισθήση, ὅτι καὶ στὴν περίπτωση αὐτῇ δὲν θάβρισκα
 τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ διψοῦσε ἡ ψυχὴ μου. Κι' οἱ φό-
 βου μου βγήκαν ἀληθινῶς.

Μόλις ἐξήγησα στὸν ἀνθρωπο ποῦ ἀγαποῦσα τί μοῦ συμβαίνει,
 μόλις τοῦ ἀνοίξα τὴν καρδιά μου, δὲν ταράχτηκε, δὲν λυπήθηκε — Θεὸς μου
 —δὲν ὀνόσεσε...

— Θὰ χωριστοῦμε γιὰ πάντα! ψι-
 θύρισα. "Ἐτσι τὸ ἤθελε ἡ τύχη...

Αὐτὸς χαμήλωσε τὸ κεφάλι του καὶ
 δὲν ἐβόγαε λέξι.

Τὶ περῶμενα ἐκ μέρους του λοιπὸν;
 Σχεδὸν τίποτα. Μονάχα λόγια παρηγο-
 ριασῆς. Κι' ἂν ἤτοῦσε νὰ με κλέψῃ
 καὶ νὰ φύγοι με μακριά, δὲν θὰ τὸ δε-
 χόμουν. Εἶχα δώσει τὸ λόγο μου στὸν
 πατέρα μου. Μὰ ποθοῦσα νὰ τὸν δῶ
 νὰ πονῆ, νὰ λαχταρῶ. Καὶ δὲν τὸ
 εἶδα... δὲν τὸ εἶδα, ἀλλομονο!

"Ὅλα σκοτεινίασαν γύρω μου τότε...
 'Η πὸς μαύρη ἀτελεισία λόγχιζε τὴν
 καρδιά μου... Τρικύμως μέσα μου ὁ
 πόνος!... Αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη νὰ
 κλάψω, νὰ φωνάξω, νὰ χιτηθῶ, νὰ
 διαγῶσω τὰ χέρια μου, μὲχρις αἵμα-
 τος... Μὰ συγκρατήθηκα...

Μονάχα δεσες κι' ὄσοι ἀγάπησαν κι'
 εἶδαν τὰ ὄνειρά τους νὰ πέφτουν σὰν
 κροῦτα σπᾶχτη μωροῦν νὰ με καταλά-
 βουν...

'Η ἀγάπη ἔδουσε με μιάς μέσα
 μου...

Τὸ θεῖο ἄνθος τοῦ ἔρωτος μαράθηκε.
 Γέμισε ἡ ψυχὴ μου περῶμενη καὶ
 ἀρδία...

'Ο Μίμης κατάλαβε τὴ λύπη μου καὶ
 μοῦ εἶπε:

— Γιατὶ εἴσατε τόσο παραγμένη,
 δεσποινίς Φλώρα; Πρέπει νὰ εἴσατε
 ψήφισμα...

— Μονάχα αὐτὸ ἔχετε νὰ με συμβου-
 λέψετε;

— Δὲν τολμῶ, δεσποινίς, νὰ ἐπι-
 βῶ καὶ νὰ χαλάσω τὰ σχέδια τοῦ πα-
 τέρα σας...

— Ναί; τραῦλισα.

— Φυσικά. 'Ο γάμος ποῦ σᾶς προ-
 τείνει εἶνε πρώτης τάξεως.

— Σεις τὸ λέτε αὐτὸ; Σεις;

— Καὶ βέβαια, δεσποινίς. 'Ο κ. 'Αρ-
 τέμης εἶνε βαθύπλουτος.

— Ὑποθέτω πὸς δὲν κάνουν μονάχα τὰ χρήματα τὴν εὐτυχία.
 Ἄλλὰ ἔς με μιλᾷτε πειὰ γι' αὐτὸ. 'Η ὄρα ἐπέρασεν ἄλλοστε. Πρέ-
 πει νὰ γυρῶ σπίτι.

Δὲν δοκίμασε, δὲν ζήτησε νὰ με κρατήσῃ.
 Τὸν χωρέτησα ψυχρὰ κι' ἔφυγα.

Κι' ὅλα-ὅλα τελείωσαν πειὰ γιὰ μένα...

Καμμιά γλυκερὴ ἀνάμνησι πίσω μου. Καὶ μπρὸς μου, μπρὸς μου ἔ-
 νασ γάμος καταραμένος, φοριώδης...

Τόσο λοιπὸν εἶχα γελαστῆ!..
 Τόσο πολὺ εἶχα πέσει ἔξω!..

'Ο νέος αὐτὸς, τὸν ὀπιό θεωροῦσα, μετ' ἄμετρη καλωσύνη μου,
 γιὰ ὑπόδειγμα ἀνθρώπου εὐγενικοῦ, δὲν ἦταν, παρὰ ἕνα ἀνδρείκελο...

'Ἐνας ἀνθρωπος γεμάτος νεῖατα, μὰ χωρὶς ψυχὴ, χωρὶς ἀσθήματα...

'Η ἀπογοήτευσίς μου δὲν εἶχεν ὄρια. Στὸν ἀνθρωπο αὐτὸν ἐπρό-
 κειτο νὰ χαρῶ τὴν καρδιά μου. Τὸν εἶχα κλείσει σὰν ἅγιο εἰκόνη-
 σμα στὰ φυλλοκάρδια μου. Κι' αὐτὸς πλήρωσε τὴ συμπάθεια ποῦ τοῦ-
 δεῖξα, μ' ἀδιαφορία ἐγκληματικῇ.

Μ' ἔχανε, χωρὶς νὰ δείχνῃ τὴν παραμικρὴ λύπη...
 "Ὡ, καλύτερα νὰ μὴν τὸν εἶχα γνωρῶσι ποτέ!..

'Ἐτσι δὲν θὰ πονοῦσα τώρα διπλά.

Μόνον ἡ νέες, ποῦ αἰσθάνθηκαν τὴ
 πρώτη χιτυκοκάρδια τοῦ ἔρωτος νὰ σβύ-
 νουν κάτω ἀπὸ τὸν ποῦ βαρὺ χιονὰ
 τῆς ἀδιαφορίας, μονάχα αὐτὲς εἶνε σὲ
 θέσι νὰ με νοιώσουν, νὰ καταλάβουν
 πόσο μεγάλη εἶνε ἡ πληγὴ ποῦ ἀνοίξε
 στὴν καρδιά μου.

Γόρισα ἀμέσως σπίτι, κλείστηκα στὸ
 δωμάτιό μου, καὶ ξέσπασα σὲ κλάμ-
 ματα.

(Ἄπ' τὸ 'Ημερολόγιον τῆς Φλώρας Μπριλλάντη)

28 'Οκτωβρίου. — Τὰ πράγ-
 ματα βαδίζουν τὸ μοιραῖο δρόμο τους...
 Βρίσκομαι μέσα σὲ μιὰ παραζάλη. 'Ἐσ-
 χονται στιγμὲς ποῦ ἔχω τὴν ἐντύπωση
 πὸς ὄνειρεύομαι... Μὰ συνέχισμα γρη-
 γορα. 'Η σκληρὴ πραγματικότης μ' ἀρ-
 πάζει στὰ νύχια της καὶ μοῦ ματώνει
 τὴν καρδιά...

Χτὲς τὸ βράδυ, μ' ἔπηξε ἰδιαιτέρως
 ἡ μητέρα μου, πρὶν ἔρθει ὁ πατέρας,
 καὶ μοῦ μίλησε γιὰ τὴ συμφρορὰ ποῦ με
 περιμένει.

— 'Η θυσία ποῦ κάνεις, παιδί μου,
 μοῦ εἶπε, εἶνε μεγάλη κι' ὁ Θεὸς δὲν
 θὰ σ' ἀφήσῃ νὰ καθῆς. Γίνε ψήφισμα
 καὶ λογική. Καὶ τότε θὰ εὐτυχίσῃς
 στὸ γάμο σου, χωρὶς νὰ τὸ περιμ-
 νῆς. Ἀνε βέβαια πολλὰ γιὰ τὸν 'Αρ-
 τέμη. Μὰ δὲν πρέπει νὰ τὰ πιστεύου-
 με ὅλα, δὲν πρέπει νὰ πιστεύουμε τί-
 ποτα. 'Ο κόσμος εἶνε μαθηθὸς καὶ
 φλυαρεὶ πολλὰς φορὲς, χωρὶς λόγο.
 Τὸν μισοῦν ἴσως γιὰ τὸ πλοῦτό του.
 Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ κίμῃς τὸ σπῆ-
 τι σου, τὸ νέο σου σπίτι, παραδείσο...

— Μητέρα μου!..

— Τὶ θὲς νὰ πῆς, κόρη μου;

— Φοβοῦμαι πὸς τὸ σπίτι μου θὰ εἶ-
 νε κόλασις, μὰ κόλασις σκοτεινὴ, χω-
 ρὶς φῶς, χωρὶς καμμιά χαρὰ, γεμάτη
 σκληρὰ βασανιστήρια...

— Μὴν τὸ λές αὐτὸ, Φλώρα. Βγάλε
 τίς κακὲς ιδέες ἀπ' τὸ μυαλό σου. Μὴν
 ἔσχνας ἄλλοστε ἔτι δὲν θὰ πάρομει

—Φυσικά. 'Ο γάμος ποῦ σᾶς προτείνει εἶνε πρώτης τάξεως...

ούτε στιγμή να ενδιαφερόμαστε για σένα.

Τί μπορούσα να πώ ;
Έσκινα το κεφάλι μου σαν τόν κατάδικο, χωρίς να μιλήσω.
Αυτό εινε το καλύτερο. Να μη μιλώ. Και να κλαίω... Να κλαίω, για να άνωσφιρξωμαι. Το μεγαλύτερο δώρο του Θεού στον άνθρωπο εινε τα δάκρυα. Άλλοιμονο στους ανθρώπους που δεν μπορούν να κλάψουν. Ό πόνος μεγαλώνει μέσα τους, φουρτουινάζει και τους σκοτώνει !..

Η σημερινή μέρα θα μου μείνη άξέχαστη.
Ήρθε σπίτι ο Άρτέμις !..
Ό άνθρωπος που θα μ' άγοράσει...
Ό μέλλον σίχυνός μου, ο σύντροφός της ζωής μου...
Ήταν αυτή ή πρώτη του επίσημη έπίσκεψης.
Ήρθε μόνος του, χωρίς το γυό του.
Μου ελεγε μιλησε σχετικώς ή μητέρα μου από το βράδυ. Κι' αυτό μ' έκανε να μην κλείσω μάτι όλη νύχτα. Άγωνισούσα... Έσφαδάξα !.. Δάγκωνα τις γροθιές μου για να μη φωνάξω στο Θεό που με βαρύνει έτσι, για να μη του φωνάξω :
— Κύριε, έλεος !.. Σκότισε με καλύτερα !.. Δώσε μου το θάνατο !.. Λύτρωσέ με !..

Τό πρωί που σηκώθηκα ήμουν πτώμα.
Ή μητέρα μου τό κατάλαβε.
— Φλόρα μου, μου ελετε, είσαι πολύ άσχηη. Δεν θα κοιμήθης καλά άπόψε. Ήσάχισε, κόρη μου... Σήμερα πρέπει να φανής λογική, πρόνοιη και ήσυχη...
— Θα προσπαθήσω, μητέρα.
— Να είμαι ήσυχη, άγαπημένη μου κορούλα ;
— Ναί, μητέρα. Να είσαι άπολύτως ήσυχη.

Πήγα κατόπιν στην κάμαρά μου να ντύθηκα άπλά, να και κομψά.
Τί είμαστε έμεις ή γυναίκες !..
Και στην πό κοίσιμη περιστασι, κι' όταν άκόμα πρόκειται να παραδώσουμε την ψυχή μας στο Χάρο, δεν ξεχνούμε τη φιλαρέσειά μας.

Φόρεσα ένα μαύρο μεταξωτό φόρεμα, τό όποιο άριμονίζταν ύπεροχα με τη διάφανη χλωμάδα του προσώπου μου.
Μολαταύτα ελεα την έντύπασί δια δεν στολιζόμουν για έπίσκεψη, για χαρά, αλλά για κηδεία...

Ό κ. Άρτέμις ήρθε μόνος του, χωρίς το γυό του. Οι δικαί μου τόν δέχτηκαν πρόθυμα και τόν ώδήγησαν στο σαλόνι.
Δέν μου ήταν άγνωστος. Άλλ' αυτή τη φορά που τόν είδα από πολύ κοντά και μίλησα μαζί του, ή κινή ιδέα πούχα γι' αυτόν, μεγάλωσε άντι να έλατ-ωθή μέσα μου.

Του έδωσα τό χέρι μου για να τόν χαιρετήσω κι' αισθάνθηκα συγχρόνως μιά ανατριχίλα σ' όλο μου τό σώμα.
Αυτός ήταν άντιθέτως άτάραχος.
Είχε κέφι.

Με κούταζε με τα σκληρά του μάτια, όπως κοιτάζει ο ζωώτοπος τό σφάγιο που πρόκειται ν' άγοράσει
Ό χαρκτηρισμός μου αυτός εινε βαρύς ίσως, μα εινε συγχρόνως κι' αληθινός.

Μ' όλα του τα ξέητα χρόνια, ο κ. Άρτέμις ήταν καλά διατηρημένος. Πλάτες τετράγωνες, πρόσωπο παχύ, μαλλιά γκριζά, φουδια καμάναρα και δόντια, όλα πέρα-πέρα ψευτικά, από πλατίνα.
Τό πρόσωπό του έδειχνε τόν άνθρωπο τό βλαίο, τόν άνθρωπο που εινε μαθημένος να προστάξει και να τόν ύπαικούνη, τόν άνθρωπο που δεν ύποχωρεί μπρός σε τίποτα...

Η συζήτησις γινόταν μεταξή αυτού και τών γονέων μου. Έγώ σιωπαινα. Δεν μιλούσα, παρά μόνον όταν με ρωτούσαν κάτι. Σιγμής-σιγμής όμοιος ο κ. Άρτέμις κάρφωνε τό βλέμμα του άπάνω μου, μ' έναν άλλόκοτε τρόπο. Με κούταζε σαν να εκτιμούσε προκαταβολικώς την όμορφιά μου...

Τά μάτια του τις στιγμές αυτές παίρνανε μιά ζωώδη λάμψη που μ' έκανε να φρικώ. Ναί, μ' έκανε ανατριχίλα στη σκέψη ότι με μέρα—πολύ γρήγορα μάλιστα — θα βρισκόμουν στην άπόλυτη δικαιοδωσία του ανθρώπου αυτού, γυναικα του ενώπιον Θεού και ανθρώπων. Άνεπαράστατη στην άγκυλιά του, όργανο τών χυδαίων του όρξέων !..

Η σκέψη αυτή με άναστατώνε τόσο, τό βλέμμα του με πάγωνε τόσο πολύ, όστε δυό-τρεις φορές σκέφθηκα να σηκωθώ και να φύγω άπό τό σαλόνι. Μά τό δικτυνωκό βλέμμα της μητέρας μου που μάντευε την κατάσταση στην όποία βρισκόμουν, με κρατούσε καρφομένη στη θέσι μου. Κι' αυτό άλλωστε ήταν τό καλύτερο. Γιατί να φύγω ; Που να πάω ; Σωτηρία για μένα δεν ύπήρχε πειά...

Ό κ. Άρτέμις έκαμε κατ' επανάληψην την άπόπειρα ν' άνοήξη φλωαία μαζί μου, μα άπέφυγα τό μαρτύριο αυτό, προσποιημένη την ντροπή. Άλλον καλύτερο τρόπο για ν' άποφύγω τη φλωαία του δεν είχα.

Γιά τό γάμο μας δέν έγινε καθόλου κουβέντα φυσικά. Αυτά θα τα μιλούσαν με τόν πατέρα μου.
Έτσι ή συζήτησις της πρώτης αυτής τυπικής έπισκέψεως περιεστράφη σ' άσήμαντα καθημερινά γεγονότα.
Η μητέρα μου ρώτησε τόν κ. Άρτέμη, μ' ενδιαφέρον για τό γυό του.

—Θά σάς τόν φέρω να τόν γνωρίσετε, κυρία Μπουλλάντη, της άπάντης. Έχει κι' αυτός μεγάλη έπιθυμία να σάς γνωρίσει. Έτελείωσε πλέον τις σπουδές του και εινε τό δεξί μου χέρι. Εινε λαμπρός νεός και είμαι κατευχαριστημένος μαζί του. Ναί, ναί, ο Λεάνδρος μου εινε ύπόδειγμα νέου.

Ό Λεάνδρος !..
Ό νέος αυτός που ήταν είκοσι πάνω-κάτω έτών, θα γινόταν παιδί μου, ύστερα από λίγον καιρό.
Θά ήμουν ή μητέρα του, ενώ θα με περνούσε στην ήλικία δυό-τρία χρόνια !..

Τί ύάλεγε ή κοινωνία, μέσα στην όποία ζούσαμε, με τιμή και ύπόληψη ός τώρα, για όλ' αυτά ;
Άσφαλώς θα γελούσε μαζί μας, και μ' όλο της τό δόχη. Θα γινόμενον περιγέλο τών φιλενάδων μου, τών γνωστών μου. Θα ντροπάζουν να φανω στους όρμούς.
Μόνον οι χυδαίοι κι' οι ταπεινοί θα με μακαρίζαν για τά πλούτη μου...

Κούταζε τά άνθη που ελεγε φέρει μαζί του ο κ. Άρτέμις και ελεγα την έντύπασί τώς τάξεος για τό νερό μου !..
Κι' όταν ο κ. Άρτέμις μου έφωρνε, έτρεξα στην κάμαρά μου κι' άρχισα να βαδίζω επάνω-κάτω έξέλλη.

Ένόμιζα πώς θα τρελλανόμουν, πώς δεν θα μπορούσα ν' άνθέξω στο μαρτύριο αυτό ός τό τέλος.
Και μάλιστα θα τελείωναν — Θεέ μου — όλ' αυτά με τό γάμο μου ;
Άν' έκει πέρα θ' άρχιζεν ίσως ή πιο μεγάλη τραγωδία, μόλις βρισκόμουν μακριά άπό τους δικούς μου, κοντά σ' έναν σύζυγο τυραννικό και βίαιος...

5 Νοεμβρίου.— Έκεينو που φοβόμουν συνέθη. Η είδησις του προσεχούς γάμου μου έγινε γνωστή στους κινώλους μας.

Φαντάζεται πειά ο καθένας τί έντύπασί έκανε αυτό.
Πολλοί δεν θέλανε να τό πιστεύουν.
Άλλοι χάρριζαν κι' άλλοι λιπήθη-καν.

Λιπήθησαν όσοι κι' όσοι μ' άγατούν ειλικρινώς, όσοι κι' όσοι καταλαβαίνουν τί μου στοιχίζει αυτός ο γάμος.
Μερικοί τότεμουν να με συχαρούν. Κι' έγω δέχτηκα τά συχαρητήριά τους, κοκκινίζοντας ός τ' αυτιά...

Δέν ξέρω πειά αν θ' άνθέξω σ' αυτό τό μαρτύριο. Μιά σκέψη τριγυρίζει έπίμονα στο μυαλό μου : Η σκέψη του λυτρωμού, της αυτοκτονίας. Ναί, έτσι πρέπει να γίνη. Θά σώσω τόν πατέρα μου με τό γάμο μου. Θά τόν βγάλω άπό τό άδιέξοδο, στο όποιο βρισζεται. Κι' ύστερα... Ύστερα θα κοιμηθώ για πάντα στην άγκυλιά της γής !..

Ό Άρτέμις θα πληρώσει όλα τά χρέη του πατέρα μου, την παρωσιή της ημερας τών γάμων μου. Θά του δώση επίσης ένα σεβαστό ποσό, για να συνεχίση τις δουλειές του.

Έτσι, την ημερία του γάμου μου, θα είμαι ελεύθερη να διαθέσω τίν εαυτό μου όπως μου άρέσει.

Αυτό δεν εινε ίσως τίμο άπέναντι του Άρτέμη. Μά εινε μήπως τιμιά ή πρότασις πούκανε στον πατέρα μου ; Εινε τίμοις ο γάμος μας ; Έχουν δικηο να λένε λοιπόν πώς ή αυτοκτονία εινε ή καλύτερη λύσις σε μερικά περιστάσεις.

Προτιμώ να με σφίξη στην άγκυλιά της ή γής, παρά ο άνθρωπος αυτός, τόν όποιο άηδιάζω και φοβούμαι...
Ναί... Θά μη στή νυφική παστάδα και δεν θα βρη παρά ένα κοίνο σώμα.

Είμαι πειά ή μνηστή του θανάτου, αφού έτσι τό θέλησε ή τύχη μου... Πρέπει όστόσο να βρω ένα περιστρόφο ή κανένα δραστηκό δηλητήριο. Δεν θέλω να πονέσω πολύ. Θέλω ναρή τη γρήγορα ο θάνατος και να με σκεπάσει με τά φτερά του...
Θέέ μου, τί σκάνδαλο !..

Τό ένα σκάνδαλο πάνω στο άλλο... Τά λευκά όδία, τά λευκά κρίνα του Ύμναίου, θα βαφούν κόκκινα από τό αίμα μου...
Κι' όμως — έτσι είν' ο κόσμος — βρισκονται φιλενάδες μου, που με μακαρίζουν για τό γάμο μου αυτόν.
(Άκολούθει)

Κλειστήκα στο δωμάτιό μου και έξοπασα σε κλάμματα...